

af Uorden eller fremkaldes Forhold deroppe, som kan virke generende baade i den ene og den anden Henseende. Jeg anbefaler Lovforslaget til det høje Tings Velvillie.

Formanden: Eksemplarer af de nu fremsatte Lovforslag vil blive omdelt til Tingets Medlemmer.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Valg af 15 Medlemmer til et Udvalg angaaende Forslag til Lov om Hundeaftgift samt om Straf og Erstatning for Skade forarsaget af Hunde.

Valgt blev: *Hækkerup, Fr. Andersen (Holbæk A.), Sundbo, A. C. Mortensen, F. K. Madsen, Ehlert Nielsen, Lauritz Laursen, Hans Jacob Sørensen, Kyed, Raunkjær, Carlsen-Skiødt, Grathwohl, Ulrich, H. C. Hansen og Steen.*

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 283 af 30. Juni 1922 om Indførelse af dansk Kirkelovgivning i de sønderjydske Landsdele.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 5049).

Sagen sattes til Forhandling.

J. P. Nielsen: Paa mit Partis Vegne skal jeg anbefale Lovforslaget. Da Sønderjylland blev genforenet med Danmark, opfattede alle danske Partier det jo paa den Maade, at det gik ind som en fast Bestanddel af vort Land, og at Befolkningen kom til at leve under de samme Forhold, som indtil da raadede i den gamle Del af Landet. Den største Part af dansk Lovgivning kom til at omfatte Sønderjylland ved alle de Love, som blev vedtaget den 28. Juni 1920. Det Synspunkt, at den sønderjydske Befolkning har Krav paa at komme til at leve under samme Forhold som den øvrige Del af Befolkningen, bør man fastholde ikke mindst af Hensyn til den store Hjælpevirksomhed, som er udfoldet overfor Sønderjylland i de Aar, der er gaaet, thi ellers bliver hele denne Hjælpevirksomhed, der har drejet sig om adskillige Millioner, at betragte som en Almisser, i Modsætning til, at det, som jeg ud fra mit Synspunkt har gjort gældende, skulde være en Ret, som den sønderjydske Befolkning har. Det er

da ogsaa i tilstrækkelig Grad kommet frem fra de andre Partiers Side. Vi har hørt det Gang paa Gang, f. Eks. da det drejede sig om Valutaregulering og Prioritering, og vi har sidst hørt det, da der var Tale om, at Sønderjylland med Hensyn til Kapital ikke var paa Højde med den øvrige Del af Danmark, Kapitalmangelen var større dernede, og som Følge deraf havde Danmark en Forpligtelse til at udjævne dette Forhold. Vi har fra vor Side erkendt denne Forpligtelse. Vi har, som jeg sagde, for ikke saa længe siden, da en anden sønderjydske Lov var til Behandling her i Tinget, hævdet det Standpunkt, at naar Danmark overtog Sønderjylland, overtog Danmark ogsaa Forpligtelsen til at skabe de samme Forhold for den sønderjydske Befolkning som for den øvrige Del af Befolkningen.

Men vi tilføjer og er nødsaget til at tilføje, at dette maa gælde i alle Forhold. Danske Love og danske Foranstaltninger maa ogsaa have Gyldighed i Sønderjylland, naar det er Foranstaltninger, der tager Sigte paa at gavne den mindst bemidlede Del af den sønderjydske Befolkning. Og her har det jo skortet ikke saa lidt fra de andre Partiers Side. Vore sociale Love, Aldersrente, Arbejdsløshedsunderstøttelse o. s. v., har man fra disse Partiers Side gerne villet lægge Gift for.

Nu foreslaar Kirkeministeren her en Lov, hvorved der indføres et bestemt Forhold med Hensyn til Præstegaardsjorden, en Lov, som i det øvrige Danmark har haft Gyldighed siden 4. Oktober 1919. Vi kræver naturligvis ud fra det Synspunkt, jeg har gjort gældende her, at denne Lov, der i særlig Grad tager Sigte paa at give Smaafolk en Haandsrækning, ogsaa maa komme til fuld Gyldighed for Sønderjyllands Vedkommende. Man har gjort et Forsøg paa at skabe ensartede Forhold paa dette Omraade. Ved Lov Nr. 283 af 30. Juni 1922 om Indførelse af dansk Kirkelovgivning i de sønderjydske Landsdele paalagdes det Menighedsraadene i Sønderjylland at udstykke Præstegaardsjorderne. Det hedder: Lov af 4. Oktober 1919 bringes til Anvendelse „med de Lempelser, der følger af, at disse Jorder ejes af Præsteembederne“. Der staar ikke i denne Lov, som man i alle de Protester, der er kommet, gør gældende, at det er Menighedsraadene, der ejer Jorden. Kirkeminister J. C. Christensen har udtrykkelig skrevet: „med de Lempelser, der følger af, at disse Jorder ejes af Præsteembederne“, og der er nu alligevel en ikke ringe Forskel. Da denne Lov blev vedtaget, mente sikkert ogsaa den daværende Kirkeminister, at